

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 35.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790376512/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Verden. Jeg blev saa glad før, – vedblev hun idet hun slog Øiet ned, – at jeg glemte –

Troer Du da, kjære Augusta, at jeg blev vred for Dit Kys? – men lad os ikke komme dybere ind derpaa, men hellere tænke paa at indrette os for Fremtiden.

Nu fik vi travlt med at flytte om med vore Meubler.

Og her er mit Eventyr forsaavidt til Ende; thi de fem, sex Dage, som hun siden har været hos mig, ere hengaaede saa roligt som Intet var hændet. Jeg er i hendes Selskab om Morgenen, naar jeg nyder min Kaffe, og om Aftenen til Klokken slaer ti; da siger hun mig god Nat og gaaer ind til sig selv, og jeg driver ud paa Livet. I den Tid tale vi fortroligt sammen; men hun taler aldrig om sig selv, og jeg har foresat mig ikke at tiltvinge mig hendes Hemmelighed, men vente til hun betroer mig den af sig selv, eller til Hændelsen opklarer den. Men jeg kan ikke beskrive Dem den Tilfredshed, som tydelig udmaaler sig i hendes Væsen, naar jeg om Aftenen kommer hjem, den Opmærksomhed, hvormed hun hører paa mig, naar jeg fortæller hende Noget eller forklarer hende et og andet, som hun om Dagen har læst, men ikke forstaaet; og endelig hendes Glæde, naar jeg tilsidst aabner Pianoet og spiller for hende. Naar man saae hende i de Timer, skulde man troe, at hun var fuldkommen lykkelig. Imidlertid, det var iforgaars, var der en uforklarlig Uro over hende; jeg kunde see, at hun havde grædt. Min Karl havde netop den Dag hentet hendes Sager fra det Sted, hvor hun før havde tjent, og jeg antog, at det var Erindringen om det Passerede og hendes Fortid, der piinte hende. Hun var som sagt urolig, og spurgte flere Gange hvad en lurvet Karl, jeg havde truffet paa Trappen, havde sagt; om jeg troede han var borte o.s.v. Og da jeg endelig henimod Klokken ti tog min Frakke paa, for som sædvanlig at gaae ud, bad hun mig at blive hjemme; hun vilde gjerne sidde oppe en Time endnu, dersom jeg ønskede det, naar jeg blot ikke vilde gaae ud; hun var bange for at være ene, og for at den omtalte Karl ikke var gaaet sin Vei. Hun bad mig med en Inderlighed, saa jeg ikke kunde nægte hende det. Jeg veed ret vel, at jeg ofte derved er bleven duperet af Fruentimmer; kan gjerne hælde sig, at jeg bliver det denne Gang med; men for Fanden, hvad kan det genere mig om en halv Snees Pigebørn gjøre Nar af mig? Jeg vilde imidlertid føle mig utilpas om jeg vidste en Eneste, der havde Grund til at græde for min Skyld.